Z DENÍČKU ZOUFALÉHO RODIČE

Sarkastické zápisky z rodičovství bez filtru

Předmluva

Než začneš číst, měla bych tě na něco připravit.

Ne, tohle není příručka, jak být dokonalým rodičem. Takovou jsem totiž nikdy nenašla. A kdyby existovala, moje děti by ji pravděpodobně snědly, pokreslily nebo použily jako podložku pod rozlitý džus.

Tohle je deník obyčejné mámy. Mámy, která si kdysi myslela, že děti budou spát, když budou unavené. Že budou jíst to, co jim uvaří. A že preventivní prohlídka je preventivní prohlídka.

Jak naivní.

Za posledních pár let jsem zjistila, že rodičovství je sportovní disciplína. Každý den běháš maraton, přitom jsi spala čtyři hodiny, v jedné ruce držíš kávu, ve druhé dítě a z kapsy ti trčí účtenka za něco, co jsi vůbec nechtěl kupovat.

V této knize nenajdeš návody. Zato tu najdeš děti, které mají talent měnit obyčejné situace v krizové scénáře. Fotbalové dresy, kterých je očividně pořád málo. Lékařské prohlídky, po kterých potřebuješ preventivně panáka. Nekonečné otázky. Ještě nekonečnější nepořádek. A taky mě – ženu, která se opakovaně snaží zachovat důstojnost. Neúspěšně.

Všechno, co si přečteš, je inspirováno skutečnými událostmi. Bohužel.

Pokud jsi rodič, pravděpodobně si během čtení několikrát řekneš: „Jo, to znám."

Pokud děti nemáš, možná si po dočtení řekneš: „Tak to ještě chvíli počká."

A pokud jsi babička, dědeček nebo ten kamarád, co neustále pronáší větu: „Počkej, až budou větší…" – tak věz, že tě nemám ráda.

Tak si uvař kávu. Nebo víno. Nebudu soudit.

Vítej v Deníčku zoufalého rodiče.

A pamatuj – pokud máš pocit, že tvoje rodina je úplně šílená, po přečtení téhle knihy možná zjistíš, že v tom nejsi sám.

Nebo že jsme na tom ještě hůř.

A jestli si po dočtení řekneš, že jsem si polovinu těch historek musela vymyslet… věř mi. Kéž by.

Příjemnou zábavu.

A kdo vlastně jsem?

Člověk by si řekl, že ve 30 už bude mít všechno tak nějak vyřešený.

Priority srovnaný, hlavu nastavenou, životní směr jasnej… prostě dospělost level boss.

A pak jsem tady já.

Máma dvou dětí, vrchní velitelka domácího chaosu, manažerka krizových situací, specialistka na hledání ztracených ponožek a člověk, co už 5 let nepil kafe teplý.

Každej den jedu režim „přežít a nikoho neztratit".

Občas i sebe.

Ve volným čase (což je takových těch magických 7 minut denně) hledám samu sebe.

Zatím jsem našla akorát nervy v háji a novou barvu vlasů.

Protože když nevíš, kdo jsi, změň aspoň odstín. Logický.

Hledám smysl života v tom svým lehce tragickým, lehce komickým, ale hlavně dost reálným cirkuse.

A víš co je nejlepší?

Nikdo ti neřekne, jak se to vlastně dělá.

Takže si to jedu po svým:

Píšu historky ze života s dětma. Sarkasticky. Občas na hraně.

Protože je to jediná forma terapie, kterou si momentálně můžu dovolit.

A možná… možná je to ono.

Možná smysl života není mít všechno pod kontrolou.

Možná je to o tom nezbláznit se úplně… a ještě si z toho dělat srandu.

A pak si vzít šaty, namalovat se, podívat se do zrcadla a říct si: „Jo. Tohle jsem já.“

I kdyby to bylo jen na chvíli mezi jedním chaosem a druhým.

Obsah

Kapitola I – Domácí apokalypsa

Kapitola II – Rodič za volantem

Kapitola III – Sociální experimenty

Kapitola IV – Výlety, které měly být odpočinkové

Kapitola V – Lékařská anabáze

Kapitola VI – Bonusový chaos

Kapitola I – Domácí apokalypsa

Díl 1

Paranormální zóna s dětským provozem aneb náš byt

Náš byt si žije svým vlastním životem.

Najdete zde černou díru, kde se pravidelně ztrácí věci, které hledáte již pár let, ale ještě se nenašly.

Najdete zde skřítky, kteří vám zaručeně schovali nebo dali nějakou věc na jiné místo.

Najdete zde pračku ze které nikdy nevyjdou všechny páry ponožek. Vždy zaručeně jedna chybí. To není náhoda. To už je systém

Nechcete uklízet pod gaučem, protože když ten gauč odsunete, zjistíte, že už tam něco klíčí. Najdete tam spousty oblečení, ponožek, hraček, pastelek, autíček a blíže neurčitý ekosystém Takový podlahový biotop nové civilizace.

Lednice – vždy tam najdete něco co nikdo nekoupil, ale zjevilo se to tam a už to produkuje vlastní život.

Takový nový spolubydlící

Ložnice – než si lehnete do postele, důrazně doporučuji vytřepat všechny peřiny a kouknout se i pod prostěradlo. Lego v posteli vás probudí lépe než kafe po ránu

Kuchyň – nekonečné nádobí, které umýváte i 20x denně a stejně tam vždy něco je.

A dětský pokoj. Je jedno jak často ho uklízíte. Vždy po 5 minutách je tam stejný bordel. Tady už žádné fyzikální zákony neplatí.

Závěrem:

Nežijeme v bytě.

My žijeme ve výcvikovém centru trpělivosti…

a děti jsou hlavní instruktoři.

Díl 2

Dnes jsem opět uvěřila, že když je doma ticho, nic se neděje.

Ano. Jsem evidentně nepoučitelná.

Děti nikde nebyly slyšet. Nehádaly se. Neběhaly. Nebouraly nábytek. Nepokoušely se navzájem zabít plyšákem.

Měla jsem vědět, že se připravuje průser.

Po několika minutách jsem našla pachatele.

A místo činu.

Někdo nacpal plastelínu do zámku.

Ne trochu.

Ne omylem.

Tohle nebyl incident.

Tohle byl projekt.

Tohle vyžadovalo plánování, odhodlání a pracovní morálku, kterou jsem u toho samého dítěte marně hledala, když jsem ho žádala, aby si uklidilo hračky.

Nejvíc mě fascinuje ta myšlenka.

Dítě se podívalo na zámek a řeklo si:

„Ano. Přesně sem ta plastelína patří."

A pak tam začalo metodicky cpát jednu hroudu za druhou, dokud nebyl úkol splněn.

Když jsem se zeptala proč, dostala jsem odpověď:

„Já nevím."

Výborně.

Takže pachatel neznámý. Motiv neznámý. Škoda zatím nevyčíslena.

Policie by byla nadšená.

Momentálně stojím před rozhodnutím, jestli:

Vyčistit zámek,

Vyměnit zámek,

Vyměnit dveře,

Nebo vyměnit identitu a začít nový život někde v horách.

Nejhorší je, že jsem před pár dny řešila dítě po operaci v klidovém režimu.

Bláhově jsem si myslela, že když neběhá, neskáče a nehraje fotbal, mám vyhráno.

Ne.

Oni tu energii jen přesměrovali.

Z fyzické destrukce na technickou.

Jeden by běhal maraton. Druhý provádí sabotáž domácnosti.

A společně pracují na tom, aby mě jednou zavřeli do léčebny, kde budu sedět v koutě a hystericky se smát pokaždé, když uvidím plastelínu.

Každopádně pokud někdo shání odborníka na zabezpečovací systémy, jednoho mám doma.

Je mu pár let, nemá žádnou kvalifikaci a jeho hlavní specializací je permanentní vyřazování zámků z provozu.

Díl 3

Karma má dětský hlas

Nevím, kdo první řekl, že děti jsou dar.

Ale upřímně? Ten člověk buď měl doma chůvu, nebo byl dlouhodobě mimo realitu.

Protože to, co mám doma já, nejsou děti.

To jsou dva malí destruktoři ve věku 4,5 roku a 1,5 roku, kteří se každé ráno probudí a okamžitě zahájí operaci

„Kolik bordelu zvládneme vytvořit, než máma vypije druhé kafe a psychicky odpadne."

Starší rozhazuje věci cíleně a s vizí.

Mladší chodí za ním a dokončuje dílo zkázy jako jeho malý chaotický učeň.

Uklidím obývák.

Na dvě minuty je krásně.

Pak se ozve rána, smích a zvuk něčeho, co evidentně nemělo spadnout.

Řeknu: „Ukliďte si to."

Mladší se rozesměje a uteče s ovladačem do neznáma.

Starší se na mě podívá pohledem člověka, kterého právě nespravedlivě obvinili před mezinárodním soudem.

A právě ten starší...

To je moje věrná kopie.

Moje DNA.

Moje povaha.

Moje karma v dětské velikosti.

Ve 4,5 letech zvládá argumentovat tak, že občas nevím, jestli jsem jeho matka, nebo obžalovaná.

„Nezlob."

„Já nezlobím, já jen existuju."

„Běž si uklidit pokoj."

„Ale proč já?"

„Protože je tvůj."

„Tak jsi mi ho neměla dávat."

A někdy ho při tom poslouchám…

A úplně slyším samu sebe jako malou.

V tu chvíli mi dojde, že moje máma měla pravdu.

Že jednou se mi to vrátí.

A vrátilo.

S úrokama.

A ještě to rozhazuje lego po bytě.

Závěr dne:

Nevychovávám děti.

Jen si každý den odžívám karmickou pomstu za své vlastní dětství.

Díl 4

Ten pocit, když starší jde „jen“ hrát s tatínkem fotbal

Půl hodiny oblékání (protože bez nervového zhroucení to není ono),

pak kopačky – malé, tlačí, ale vyměnit je? To by bylo moc jednoduchý. Větší doma máme jen jako výstavní kus.

Rozhodnu se uvařit krupici na večer, naliju 1 l mléka do hrnce, starší začne řvát "mamiiii kde si dala tu pumpičku?"

Samozřejmě URGENT. Bez ní se fotbal hrát nedá, planeta by přestala existovat.

Takže já odbíhám… a v tu přesně sekundu se mladší rozhodne, že 1 litr mléka na krupici patří na podlahu. Takže mléčný armagedon… Ideálně všude. Pod linku, pod skříňky, do paralelního vesmíru.

Následuje akční plán:

- svléknout dítě

-zavřít děti

– uklidit mléčný armagedon

– znovu zavřít děti (útěk level expert)

Děti řvou v duetu, já na kolenou drhnu mléko a do toho slyším „mamííí pumpičkaaaa!“

Protože samozřejmě.

A tatínek? Ten hrdinně pomáhá uklízet, protože fotbal může počkat… asi o 3 minuty

Shrnutí dne:

fotbal možná bude,

krupice rozhodně nebude,

a já zvažuji, že se odstěhuju do sklepa

Díl 5

Když si naplánujete úklid na den, kdy má pršet. Protože logika: ven se nejde, tak doma to konečně zkrotíte, že jo.

Realita:

Nejenže prší. Vy máte DOMA OBĚ děti. Ano, i to starší, které jste v záchvatu mateřské lásky (a totálního sebeklamu) neodvezli do školky. Protože přece „v tomhle lijáku ho tahat nebudu“…

Pláštěnku na kočár nemáte. A i kdybyste měli, tak by to bylo úplně k ničemu. Protože vaše mladší dítě není dítě. Je to zuřivý T-Rex na baterky, který se dobíjí vaším nervovým systémem.

Je 9 ráno.

Máte v sobě druhé kafe.

A připravujete se na úklid, který bude mít efekt házení hrášku o zeď… jen s tím rozdílem, že ten hrášek po vás bude někdo ještě házet zpátky.

Plán dne:

– uklidit (haha)